

Piibole jut.

J a a n.

Tere mo wennike Mihkel! kuda so läbalad läivad?
 Kas on rukis jo lävs? Mis siis so naisoike teeb?
 Kas on ilm so meekest? Eks ommiko tuul oleks parem?
 Merest kisub ta wel, ommikust kuiva wel saaks.
 Aga wennike Mihkel, alati nosokest imed,
 Kõhtu ei täida suits, fukro ta tühendab kül.

M i h k e l.

Ara sa wennike naera, lase mo piiboke rahul!
 Kõigile oma au, piiboke! sinule ka.
 Kõik ma ilm on mo ümber, kui mo piiboke aurab,
 Inimeste õn wiirab ja mängib mo ees,
 Alasti näitab maa-ilma ilu piiboke müsle,
 Kutsub tagasi weel kadunud rõemu ja ead;
 Näitab lootust ka müsle rõusta kõrgele sinna —
 Sinna kus loaja ees patune alastuöt saab.

J a a n.

Palju, wennike Mihkel, oled sa tootand ja pakund,
 Vaatko piiboke nüüd mis sa müsl lubasid kõik.
 Mis siis inimeste önnest piiboke ütleb?

M i h k e l.

Ta on piibole suits. Nõ' kui ta rõngasse a'ad,
 Nüüd ta keerleb ja õitsib, labkub ja foguneb jásse —
 Aga natuke tuult — otsas on suits ni kui õn.

J a a n.

Mis sa mo wennike kül maa-ilma sõbradest mõtted?

M i h k e l.

Nad on piibole suits. Kui on mo piiboke täis,
 Kül töst suits siis rõuseb ja keerleb ja mängib mo ümber;
 Kui on tubakal ots, otsas on sõbrad kui suits.
 Digite sõbrade kujo oled sa piiboke ise —
 Õitsego minul õn, kurvastus waewako mind,
 Et must piiboke lasku, õnne ta õpetab kanda,
 Kurvastuses ta kinnitust annab ja nõu'.
 Mõnda mo tuwike oli, keda ma otsin ja kaitsin,
 Pääwai mo mõte ta, unes ta paistis mo ees.
 Põlwekene kül sul rõemu oli ja waewa,

Leidnud olin ma kõik, aga mul pudus ka kõik.
 Otsisin tasakesti, peidetud põesaste varjus,

Kus mo tuwike käis üksi ja mõtete sees.
 Kuni mo nime ma kuulin ta lilledede, uuledest kostma.
 Kõbe siis lendades langesin kaela ma tall —
 Ja nüüd o'i mo käes mis leidsin ja otsisin ammu,
 Lilled õitsesid mul, taewas elasin nüüd.
 Kül on mõnigi talv jo puhunud üle ta aua,
 Ika mo tuwike weel armas ja kallis mul-on,
 Ika mo sõda weel naerab, kui tuletab piiboko meelde
 Mõnda kadunud ead — kadunud? igawad ead!

J a a n.

Kuda so piiboke sulle näitab taewagi rõusta?

Teine korda kül läks — seda mul tähenda weel.

M i h k e l.

Juba piiboke kustub. Mäe kus wiimine suits weel
 Üle katukse seal rõusis ja kadudes läks.
 Kõrgele rõuseb ta sinna, kus sirawad tähtede astmed —
 Jumalaga! wii mõnele tervised mult!
 Sinna sa ingekle rõtab, peastetud ilma waewast,
 Et mo ihoke sün tuhka ja pormu kül jáab.

J a a n.

Selle riistapuu nõuan, ehet mõõtsin wiimise iwa;
 Andeks! piiboke, mis teadmata laitsin ma sind.

F.

Kalendriteegi ja kimbus.

Kui sa, armas luggeja, mind weel et tunne — mislo ammet on jo mittu aastat,
 Kalendrit tehha. On ka selle töö jures palju
 Põhhendamist ja pea waewamist, enam kui sa
 mõtled ja tead. Arwa kõik asjad kokku — et
 fu ei kummuli juhhu, egga pääd pahhempiddi
 wõi tähhed teisipiddi; et Janipäwal lund ei
 saa egga odre kolmekuninga päwa ümber ei
 külwata. Mata jo segi ea tük tööd. Agga